

PĂCĂTOȘII
ÎN MÂINILE UNUI
DUMNEZEU
MÂNIOS

.....

Jonathan Edwards

PĂCĂTOȘII ÎN MÂINILE UNUI DUMNEZEU MÂNIOS

Jonathan Edwards

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Sinners in the Hands of an Angry God* (1825).

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoedactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„...va începe să le alunece piciorul...” (Deuteronom 32:35)

În acest verset este conținut avertismentul lui Dumnezeu privind răzbunarea Lui împotriva israeliților stricați și necredincioși, care erau poporul ales al lui Dumnezeu și care trăiseră sub ocrotirea harului Său. Ei, în ciuda tuturor lucrărilor mărețe ale lui Dumnezeu în beneficiul lor, au rămas, după cum arată Deuteronom 32:28, „lipsiți de înțelepciune”, neînțelegând nimic din ele. După tot ceea ce Cerul a semănat în ei, roadele lor au fost amare și otrăvitoare, după cum vedem în versetele următoare.

Expresia pe care am ales-o pentru discursul meu – „...va începe să le alunece piciorul” - pare să implice următoarele lucruri în ce privește pedeapsa și distrugerea la care erau expuși acești israeliți stricați.

1. Faptul că ei erau întotdeauna expuși distrugerii, ca și un om care stă sau merge pe căi alunecoase și este deci întotdeauna expus căderii.

Acest lucru este zugrăvit în modalitatea prin care distrugerea vine asupra lor, expresia folosită aici fiind „alunecarea piciorului”. Modalitatea aceasta de distrugere este exprimată de asemenea în Psalmul 73:18: *„Da, Tu îi pui în locuri alunecoase, și-i arunci în prăpăd”*.

2. Faptul că ei erau întotdeauna expuși distrugerii imediate, pe neașteptate.

La fel ca și omul care merge pe căi alunecoase și este expus în fiecare clipă riscului de a cădea. El nu poate să prevadă dacă în clipa următoare va putea sta în picioare sau va cădea. Și atunci când cade, acest lucru se petrece dintr-o dată, fără avertisment. Același lucru este exprimat în Psalmul 73:18-19: *„Da, Tu îi pui în locuri alunecoase, și-i arunci în prăpăd. Cum sunt nimiciți într-o clipă!”*

3. Faptul că ei sunt expuși căderii din propria vină, fără a fi altcineva vinovat pentru propria lor distrugere.

Este la fel ca și un om care stă sau merge pe un teren alunecos, și care nu are nevoie decât de propria greutate ca să cadă.

4. Faptul că motivul pentru care ei nu au căzut încă și că nu cad în chiar această clipă, ține doar de aceea că momentul hotărât de Dumnezeu pentru căderea lor nu a sosit.

Pentru că se spune în verset că, „piciorul lor va aluneca” la vremea potrivită, sau la vremea stabilită. Atunci ei vor fi lăsați să cadă liber, fiind trași în jos de propria lor greutate. Dumnezeu nu îi va mai susține în aceste locuri alunecoase, ci îi va abandona și apoi, în chiar acea clipă, ei vor cădea în distrugere. Și va fi precum un om care se găsește pe un teren alunecos și înclinat, situat la marginea unei prăpăstii, și care nu poate sta pe propriile picioare, iar atunci când este abandonat, cade imediat și este pierdut.

ÎNVĂȚATURA

Aspectul care se poate observa din aceste cuvinte și asupra căruia aș vrea să insist este că nimic nu poate să îl țină pe omul stricat departe de iad în orice clipă, în afara voinței lui Dumnezeu. Prin “voia lui Dumnezeu” eu înțeleg voia suverană, voia Sa arbitrară, liberă de orice obligații, care nu este limitată de nici o dificultate imaginabilă; este ca și cum nimic altceva decât pura voie a lui Dumnezeu, în cel mai mic amănunt sau în orice privință, nu ar avea vreo influență în ocrotirea nici măcar pentru o clipă a oamenilor stricați.

Adevărul conținut în această observație este pus în evidență de următoarele considerente.

I. Nu se pune problema ca Dumnezeu să nu aibă puterea de a arunca în orice clipă în iad pe oamenii stricați.

Oamenii nu pot fi puternici atunci când Dumnezeu se ridică împotriva lor: cel mai puternic om nu are nici o putere să stea împotriva Lui, și nimeni nu poate fi eliberat din mâinile Sale. El nu este doar în măsură să arunce pe cei răi în iad, ci chiar poate face acest lucru cu cea mai mare ușurință posibilă. Uneori un rege dintre oameni se află în situația de a-i fi foarte greu să supună o persoană rebelă, o persoană care a devenit puternică atrăgându-și alături mulți adepți. Însă acest lucru nu este valabil în cazul lui Dumnezeu. Nu există nici o fortăreață care să poată fi utilizată ca mijloc de apărare împotriva puterii lui Dumnezeu. Deși foarte mulți oameni vrăjmași lui Dumnezeu își dau mâinile, își combină eforturile și se alătură, ei sunt cu ușurință zdrobiți în bucăți de Dumnezeu: ei sunt ca și o mulțime mare de pleavă în mijlocul unei vijelii; sau ca o mulțime de paie uscate înaintea flăcărilor care le devorează. Cu toții știm cât de ușor este să strivim un vierme pe care-l vedem târându-se pe pământ; tot astfel este ușor pentru noi să tăiem sau să ardem un fir de ață de care stă agățat un lucru. La fel este pentru Dumnezeu să își arunce dușmanii în iad, atunci când El dorește. Ce suntem noi ca să gândim că putem sta înaintea Lui, la a Căruia muștrare se cutremură pământul, și înaintea Căruia stâncile se sfarmă?

II. Ei merită să fie aruncați în iad, astfel că dreptatea divină nu stă niciodată în calea acestui lucru și nimeni nu

poate obiecta împotriva lui Dumnezeu pentru că Își folosește puterea pentru distrugerea lor în orice clipă.

Din contră, dreptatea strigă cu putere că este nevoie de o pedeapsă infinită pentru păcatele acestor oameni. Dreptatea divină spune despre copacul care aduce roade ale Sodomei astfel „*Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?*” (Luca 13:7). Sabia dreptății divine este în orice moment deasupra capului lor, și nu este altceva decât mâna milei arbitrare a lui Dumnezeu și voia Lui, care reține această sabie pentru moment.

III. Ei sunt deja sub sentința condamnării la iad.

Ei nu doar că merită pe drept să fie aruncați în iad, ci mai mult, sentința Legii lui Dumnezeu – acel standard neschimbător și veșnic al dreptății pe care Dumnezeu l-a așezat între El și omenire – stă împotriva lor, așa încât ei sunt deja destinați iadului. Ioan 3:18 spune „cine nu crede, a și fost judecat”. Astfel că orice om neconvertit aparține pe drept iadului, acela este locul lui, de acolo provine el. Ioan 8:23 spune „*voi sunteți de jos*”. Și de acel loc este legat; acela este locul pe care dreptatea, Cuvântul lui Dumnezeu și sentința Legii Sale neschimbătoare îl atribuie acelei persoane.

IV. Ei sunt deja de acum obiectul aceleiași mâinii a lui Dumnezeu care este exprimată prin chinurile iadului.

Motivul pentru care ei nu merg în iad în următoarea clipă nu este că Dumnezeu, sub puterea Căruia ei se află, nu ar fi foarte mânios pe ei, după cum El este mânios față de multe din creaturile acelea mizere care sunt acum chinuite în iad, și care simt și au parte de înverșunarea mâniei Lui. Da, Dumnezeu este cu mult mai mânios față de multele persoane care sunt acum pe pământ – și acest lucru este valabil fără îndoială și în cazul multora dintre care prezenți acum în această adunare - care cred despre ei înșiși că sunt bine și că pot sta liniștiți, decât este mânios pe mulți dintre aceia care acum se află în flăcările iadului.

Astfel că, dacă El nu își coboară mâna și nu îi reteză chiar acum, nu este pentru că lui Dumnezeu nu I-ar păsa de ticăloșia lor și că nu ar fi jignit de aceasta. Dumnezeu nu este în nici un fel asemănător cu acești oameni, așa cum ei și-ar putea imagina. Mânia lui Dumnezeu arde împotriva lor, condamnarea lor nu doarme, groapa este pregătită, focul este gata făcut, cuptorul este acum fierbinte, gata să îi primească, iar flăcările sunt dezlănțuite și dogoresc. Sabia strălucitoare este ascuțită și stă deasupra lor, iar groapa și-a deschis gura sub picioarele lor.

V. Diavolul stă gata să se arunce asupra lor și să îi apuce ca și pe ai săi, așteptând momentul în care Dumnezeu îi va permite acest lucru.

Ei aparțin diavolului, pentru că el are sufletele lor în posesia lui, și sunt sub stăpânirea lui. Scriptura îi reprezintă pe acești oameni ca fiind averea lui (Luca 11:21). Dracii îi supraveghează, sunt întotdeauna alături de ei, la dreapta lor. Dracii stau așteptându-i, ca niște lei înfomețați și lacomi care își pândesc prada și așteaptă să pună mâna pe ea, dar sunt în prezent ținuți la distanță. Dacă Dumnezeu ar retrage mâna Sa protectoare, prin care diavolii sunt opriți, ei s-ar năpusti într-o singură clipă asupra sufletelor nenorocite ale acestor oameni. Șarpele vechi își cascadează gura să-i înghită, iadul își deschide larg gura ca să îi primească. Și dacă Dumnezeu ar permite acest lucru, ei ar fi înghițiți degrabă și ar fi astfel pierduți.

VI. În sufletele celor răi domnesc acele principii de viață caracteristice iadului, și care, dacă nu ar fi înfrânate de Dumnezeu, s-ar aprinde chiar acum și ar arde în focul iadului.

Chiar în natura oamenilor carnali există fundamentul pentru chinurile iadului. Acesta constă în acele principii (sau obiceiuri) corupte care domnesc în ei și îi stăpânesc pe deplin, și care sunt semințele focului iadului. Aceste principii sunt active și puternice, violente din caleafară în natura lor, și dacă mâna lui Dumnezeu nu ar fi asupra lor ca să le înfrâneze, curând ele ar ieși la iveală, ar arde în același fel ca și stricăciunile lor, la fel cum aceeași dușmănie arde în inimile sufletelor condamnate, și ar

produce aceleași chinuri în ei ca și în cazul celor care se află în iad. Sufletele celor stricați sunt comparate în Scriptură cu marea agitată și înfuriată (Isaia 57:20). În prezent, Dumnezeu înfrânează prin puterea Sa extraordinară răutatea lor, la fel cum El ține sub control valurile înfuriate ale mării agitate, poruncind: „*Până aici să vii, să nu treci mai departe*” (Iov 38:11); dar dacă Dumnezeu Și-ar retrage puterea aceasta care înfrânează apele, ele ar distruge totul în calea lor. Păcatul este ruina și mizeria sufletului; este distructiv prin însăși natura lui, și dacă Dumnezeu l-ar lăsa neînfrânat, n-ar mai avea nevoie de nimic pentru a face un suflet mizerabil întru totul. Corupția inimii unui om este un lucru lipsit de cumpătare și fără limite în furia lui. Și cu toate că oamenii răi trăiesc aici, este ca și focul înfrânat de Dumnezeu, care dacă ar fi lăsat să ardă liber, ar fi capabil să ardă totul în calea lui; și după cum inima este acum îmbibată de păcat, astfel, dacă păcatul nu ar fi înfrânat, ar transforma imediat sufletul într-un cuptor încins, sau într-un cuptor de foc și pucioasă.

VII. Chiar dacă semnele morții nu sunt vizibile în prezent pentru cei stricați, acesta nu reprezintă un motiv de siguranță pentru ei nici măcar pentru o clipă din viața lor.

Nu este nici un motiv de siguranță pentru un om firesc faptul că se află acum sănătos, că el nu vede modalitatea prin care ar putea să părăsească imediat această

lume prin orice fel de accident, și că nu este nici un pericol vizibil de orice fel în circumstanțele în care se află. Experiența variată și continuă a oamenilor de toate vârstele arată că nu există nici o dovadă că un om nu s-ar afla chiar la un pas de veșnicie, și că următorul pas nu va fi făcut în cealaltă lume. Modalitățile nevăzute și nebănuite prin care oamenii trec într-o clipă din această lume sunt nenumărate și inimaginabile. Oamenii neconvertiți merg pe deasupra gropii iadului călcând pe o suprafață putredă, și sunt nenumărate locurile în care această suprafață este atât de slabă încât nu le poate susține greutatea; iar aceste locuri nu se văd. Săgețile morții zboară nevăzute în miezul zilei, și nici cea mai ageră privire nu le poate vedea. Dumnezeu are atât de multe modalități nebănuite de a lua pe oamenii răi din această lume și a-i trimite în iad, încât nu este nimic care să pară să spună că Dumnezeu ar trebui să se folosească de vreo minune sau de lucruri neobișnuite ale providenței Sale pentru a distruge orice om stricat, în orice clipă. Toate modalitățile prin care păcătoșii părăsesc această lume sunt atât de mult în mâinile lui Dumnezeu, și atât de universal și absolut supuse puterii și hotărârii Sale, încât nu depinde de nimic mai mult decât de voia lui Dumnezeu dacă păcătoșii vor merge în orice clipă în iad, presupunând că aceste modalități nu ar fi fost niciodată folosite sau implicate în trecerea în neființă a oamenilor.

VIII. Prudența și grija naturale ale oamenilor pentru a-și păstra viețile, sau grija altora pentru a-i ține în viață nu îi asigură de acest lucru nici măcar o clipă.

Această providență divină precum și experiența universală din lume mărturisesc același lucru. Există această dovadă clară că înțelepciunea oamenilor nu îi asigură în fața morții. Căci dacă ar fi altfel, atunci ar trebui să vedem oarece diferențe între cei înțelepți și politicieni din lume, și ceilalți, în ceea ce privește expunerea lor la moartea timpurie și neașteptată. Dar cum stau lucrurile în fapt? Eclesiastul 2:16 spune: „...și înțeleptul moare, și nebunul”.

IX. Toate eforturile și planurile făcute de cei răi în dorința de a scăpa de iad nu îi asigură în fața iadului nici măcar o clipă, câtă vreme ei continuă să Îl respingă pe Hristos.

Aproape orice om firesc care aude despre iad, se laudă pe sine crezând că el va scăpa de acesta. El se bizuie pe sine pentru propria siguranță; se laudă în sinea lui pentru ceea ce el a făcut, pentru ceea ce el face sau pentru ceea ce intenționează să facă. Fiecare își formează în mintea lui propria gândire despre cum va evita condamnarea și se laudă în sinea lui că planurile sale nu vor eșua. Ei aud într-adevăr că sunt puțini cei mântuiți și că majoritatea celor

care au murit deja au mers în iad, dar fiecare își imaginează că el se bizuie pe lucruri mai bune pentru scăparea lui decât au făcut-o alții. El nu dorește să ajungă în acel loc al chinului, și își spune în sinea lui că intenționează să se îngrijească ca să fie eficient în ceea ce face ca să nu eșueze.

Dar copiii nebuni ai oamenilor se înșeală jalnic în propriile planuri și în convingerea propriei lor țării și înțelepciuni, astfel că ei se încred în nimic mai mult decât într-o umbră. Cea mai mare parte a celor care au trăit înainte sub aceleași mijloace ale harului și care sunt morți, este fără îndoială în iad acum. Și asta nu pentru că ei nu au fost la fel de înțelepți ca și cei care trăiesc acum; nici pentru că ei nu au aranjat lucrurile în viețile lor pentru a-și asigura scăparea. Dacă ar fi fost așa, și dacă am putea să le vorbim și să îi întrebăm, unul câte unul, la ce se așteptau când erau vii și atunci când auzeau vorbindu-se despre iad, dacă credeau vreodată că ei înșiși vor fi parte a acelei nenorociri, fără îndoială că i-am auzi unul după altul răspunzând: „Nu, niciodată nu am intenționat să ajung aici; îmi făcusem alte planuri în mintea mea. Am crezut că voi reuși în ceea ce mă privește, am crezut că planul meu este bun. Am intenționat să îmi port de grijă în mod eficient; dar totul a venit asupra mea în mod neașteptat. Nu m-am așteptat la așa ceva la vremea aceea, și nici la o astfel de modalitate. A venit ca un hoț, moartea m-a păcălit, iar mâ-

nia lui Dumnezeu a fost prea rapidă pentru mine. O, blestemata mea nebunie! M-am lăudat singur și m-am complit în vise deșarte cu privire la ceea ce voi face după moarte și atunci când mi-am spus „Pace și liniște!” distrugerea a venit asupra mea brusc” [1 Tesaloniceni 5:3].

X. Dumnezeu nu S-a angajat să promită și nici nu are vreo obligație de a păstra orice om firesc în afara iadului chiar și o clipă.

Dumnezeu cu siguranță că nu a făcut nici o promisiune, fie de viață veșnică, fie de eliberare sau păstrare de la moartea veșnică, în afara celor conținute în legământul harului, promisiuni care sunt date în Hristos, în Care toate aceste promisiuni sunt „Da și Amin”. Dar aceia care nu sunt copii ai legământului nu au nici un interes în legământul harului și ei nu cred nici una din promisiunile legământului, neavând nici un interes în Mediatorul legământului.

Astfel că orice și-ar fi imaginat sau orice ar fi pretins unii în legătură cu promisiuni făcute de Dumnezeu oamenilor firești care ar căuta și ar bate cu zel, este clar și limpede faptul că oricâtă trudă ar depune un om firesc în aspectele religioase, orice rugăciuni ar face el, până când el nu ajunge să creadă în Hristos, Dumnezeu nu are nici o obligație să îl ferească de distrugerea eternă nici măcar pentru o clipă.

Astfel că oamenii firești sunt ținuți în mâna lui Dumnezeu, dar deasupra gropii iadului. Ei merită această groapă învăpăiată, și sunt deja condamnați la ea. Iar Dumnezeu este provocat cumplit, mânia Lui fiind atât de mare împotriva lor ca și împotriva acelor care deja suferă consecințele înverșunării mâniei Lui în iad. Și după cum ei nu au făcut nimic pentru a domoli sau reduce acea mânie, nici Dumnezeu nu este obligat de nici o promisiune să îi țină chiar și pentru o clipă. Diavolul îi dorește, iadul își cascadează gura după ei, flăcările se unesc și joacă lucind în așteptarea lor, i-ar înconjura deplin, și i-ar înghiți. Focul închis în inimile lor se străduiește să scape, dar ei nu au nici un interes în vreun mijlocitor, nu există nici o modalitate la îndemâna lor care să le ofere siguranță. Pe scurt, ei nu au nici o scăpare, nimic de care să se agațe. Ceea ce îi păstrează în orice clipă este doar voia arbitrară și răbdarea lipsită de orice obligație sau legământ din partea unui Dumnezeu mânios.

APLICAȚIA

Învățătura de mai sus a fost scrisă spre trezirea persoanelor neconvertite din această adunare. Ceea ce ați citit mai sus este aplicabil vouă, tuturor celor sunteți de parte de Hristos. Acea lume de mizerie, acel iaz de pucioasă arzând este întins până sub picioarele voastre. Acolo este groapa înfricoșătoare a flăcărilor arzătoare ale mâniei

lui Dumnezeu; acolo este gura iadului deschisă larg pentru a vă înghiți; și voi nu aveți nimic pe care să stați, și nici de care să vă țineți: nu este nimic între voi și iad, ci numai aer; este numai puterea și plăcerea lui Dumnezeu care vă ține încă.

Probabil că nu sunteți sensibili la aceste cuvinte; cumva credeți că voi sunteți ținuți departe de iad, dar nu vedeți mâna lui Dumnezeu în aceasta, ci priviți la alte lucruri, precum starea de sănătate bună din trupurile voastre, vedeți grija pe care o manifestați față de propriile voastre vieți, și metodele pe care le folosiți pentru a vă purta de grijă. Dar în realitate aceste lucruri sunt nimic; dacă Dumnezeu și-ar retrage mâna, aceste lucruri nu v-ar putea scăpa de la cădere mai mult decât aerul ar putea să susțină o persoană suspendată.

Ticăloșia voastră vă face să fiți grei ca plumbul și vă trage în jos către iad cu o mare putere și presiune. Și dacă Dumnezeu v-ar da drumul, v-ați scufunda imediat, și cu rapiditate v-ați prăbuși și ați plonja în iazul fără fund, iar trupurile voastre sănătoase, prudența și purtarea voastră de grijă, truda voastră și toată auto-sfințirea voastră, toate acestea n-ar mai avea nici o influență în a vă susține și a vă păstra departe de iad, mai mult decât ar putea o pânză de păianjen să susțină o stâncă în cădere.

Dacă nu ar fi plăcerea suverană a lui Dumnezeu, pământul nu v-ar mai putea suporta nici măcar o clipă, pentru că sunteți o povară pentru el. Creația gеме din cauza voastră, iar creaturile pământului sunt robite fără voia lor de stricăciunea voastră. Soarele nu strălucește de plăcere peste voi pentru a vă da lumină, astfel ca voi să vă folosiți de ea pentru a sluji păcatului și lui satan. Pământul nu își dă de bunăvoie roadele pentru ca voi să vă satisfaceți poftele, și nici nu se lasă de bunăvoie ca să fie scena pe care voi să vă manifestați stricăciunea. Aerul nu slujește cu plăcere respirației voastre pentru a vă menține flacăra vieții în trupuri, câtă vreme voi vă petreceți viețile în slujba vrăjmașilor lui Dumnezeu.

Creaturile lui Dumnezeu sunt bune, și au fost făcute ca oamenii să slujească prin ele lui Dumnezeu. De aceea ele nu slujesc de bunăvoie oricăror alte scopuri, și gem oridecâteori sunt forțate să slujească unor scopuri care sunt contrare naturii și destinației lor. Și lumea v-ar scuipa, dacă nu ar fi mâna suverană a lui Dumnezeu care a supus-o în nădejde. Acum, norii negri ai mâniei lui Dumnezeu stau acum deasupra capetelor voastre, plini de furtuni groaznice și de tunete; și dacă nu ar fi mâna lui Dumnezeu care îi înfrânează, s-ar năpusti dintr-o dată asupra voastră. Plăcerea suverană a lui Dumnezeu păstrează înfrânat pentru moment vântul său aspru; altfel, el ar veni asupra voastră cu furie, iar distrugerea voastră ar veni ca

un vârtej de vânt, și ați fi ca și pleava verii împrăștiată pe pământ la seceriș.

Mânia lui Dumnezeu este ca niște ape mari care sunt stăvilite acum înapoia unui baraj. Ele cresc tot mai mult și mai mult, până când un orificiu de golire este dat barajului. Cu cât cursul de apă este oprit mai mult timp, cu atât mai rapid și mai puternic va fi cursul său atunci când este eliberat. Este adevărat că judecata împotriva faptelor voastre rele nu a fost încă făcută. Potopul răzbunării lui Dumnezeu a fost oprit pentru moment, dar între timp vina voastră crește continuu și în fiecare zi vă strângeți “comori” de mai multă mânie. Apele sunt într-o continuă creștere și sunt din ce în ce mai puternice; și nu este nimic care să le înfrâneze și care să le facă lipsite de dorința de a fi stopate în a merge mai departe în afara plăcerii lui Dumnezeu. Dacă El și-ar retrage mâna de pe stăvilă-rul apelor, acesta s-ar deschide de îndată, iar apele furi-oase ale înverșunării și mâniei lui Dumnezeu s-ar năpusti înainte cu o furie de neconceput și ar veni asupra voastră cu toată puterea existentă. Chiar dacă tăria voastră ar fi de zece mii de ori mai mare decât cea de acum, da, chiar de zece mii de ori mai mare decât a celui mai viguros și mai zdravăn diavol din iad, n-ați putea rezista sau face față acestor ape.

Arcul mâniei lui Dumnezeu este încordat, iar să-geata este gata pe coarda arcului. Dreptatea focalizează

chiar acum săgeata către inima ta și încordează mai tare arcul; și nu este nimic altceva decât plăcerea lui Dumnezeu, a acelui Dumnezeu mânios, fără a fi promis ori a fi obligat în orice fel, care păstrează săgeata chiar și o clipă de la a se îmbăta în sângele vostru.

Astfel sunteți toți aceia care nu ați trecut printr-o profundă schimbare a inimii, prin puterea extraordinară a Duhului lui Dumnezeu în sufletele voastre. Astfel sunteți toți cei care nu ați fost născuți din nou, care nu ați fost făcuți creații noi, și care nu ați fost înviați din starea de a fi morți în păcat la starea de om nou. Și toți cei care nu ați experimentat lumina și viața (deși este posibil să vă fi reformat propriile vieți în multe aspecte, să fi avut sentimente religioase, și să fi păstrat cu strictețe o formă de religie în familiile, cămărilor voastre și în casa lui Dumnezeu). Voi sunteți deci în mâinile unui Dumnezeu mânios. Și nu este nimic altceva decât plăcerea lui Dumnezeu dacă sunteți încă păstrați chiar în acest moment de la a fi înghițiți de distrugerea veșnică.

Oricât de puțin convinși ați fi acum cu privire la adevărurile pe care le citiți, pas cu pas veți deveni pe deplin convinși. Aceia care au murit și nu se mai află în situații similare ca și voi știu acest lucru, pentru că distrugerea a venit asupra majorității lor pe neașteptate, când ei își spuneau „Pace și liniște”. Acum însă ei văd că acele lucruri

de care credeau că le asigurau pacea și liniștea nu erau decât un strat subțire de aer și umbre goale.

Dumnezeul care vă ține deasupra gropii iadului, la fel ca și cineva care ține în mână un păianjen ori o insectă dezgustătoare deasupra focului, vă urăște și este provocat cumplit de această situație. Mânia Lui îndreptată împotriva voastră arde precum focul. El privește la voi ca și la ceva care nu merită decât să fie aruncat în foc; El are ochii atât de puri încât nu poate suporta să vă vadă înaintea ochilor Lui. Sunteți de zece mii de ori mai dezgustători în ochii Lui decât ar fi cel mai urât șarpe veninos în ochii noștri. Voi L-ați jignit infinit mai mult decât cel mai încăpățânat rebel și-ar fi jignit propriul rege. Și cu toate acestea, nu este nimic altceva decât mâna lui Dumnezeu care vă ține de la a cădea în foc în fiecare clipă. Nu este nici un alt motiv pentru care nu ați mers în iad chiar noaptea trecută, un alt motiv pentru care ați fost suferiți să vă treziți vii pe lumea aceasta din nou, după ce ați închis ochii pentru a dormi. Și nu este alt motiv pentru care nu ați fost aruncați în iad din clipa când v-ați trezit de dimineață și până acum, decât că mâna lui Dumnezeu v-a ținut. Nu este alt motiv pentru care nu ați mers în iad din clipa când ați pătruns aici în casa lui Dumnezeu, provocându-I ochii Săi puri prin modalitatea voastră păcătoasă și stricată de a lua parte la închinarea Lui solemnă. Da, nu este nici un

alt motiv pentru care nu sunteți aruncați chiar în această clipă în iad.

O, păcătosule! Ia aminte la pericolul înfricoșător în care te afli. Mâna lui Dumnezeu te ține deasupra unui imens cuptor de mânie, a unei prăpastii largi și fără fund, plină de focul mâniei. Iar mânia lui Dumnezeu este provocată și stârnită la fel de mult împotriva ta ca și împotriva multora dintre cei care sunt acum deja condamnați în iad. Atârni de un fir subțire de ață, cu flăcările mâniei divine arzând în jurul lui, gata în orice clipă să îl ardă într-o clipă. Dar pe tine nu te interesează să ai nici un mijlocitor și nimic pe care te-ai putea bizui pentru a fi salvat, nimic care să țină departe de tine flăcările mâniei, nimic care să fie al tău, nimic ce să fi făcut vreodată, nimic din ce ai putea face astfel încât Dumnezeu să te cruțe măcar pentru o clipă.

Ia aminte aici în mod particular la câteva lucruri în ce privește acea mânie față de care ești într-un așa de mare pericol.

În primul rând – A cui mânie este aceasta - este mânia Dumnezeului infinit. Dacă ar fi doar mânia unui om, chiar și cel mai puternic prinț, ar fi, comparativ, prea mică pentru a fi luată în considerare. Mânia regilor este foarte de temut, în mod special când este vorba despre regi autoritari, care sunt stăpâni peste averile și viețile supușilor

lor în toată puterea lor, așa încât pot să dispună oricât după cum le place. Proverbe 20:2 spune „*Frica pe care o însuflă împăratul este ca răcnetul unui leu, cine îl supără, păcătuiește împotriva lui însuși*”. Persoana care mânie foarte mult un prinț samavolnic este pasibilă să sufere cele mai teribile chinuri imaginabile sau pe care puterea omească le poate aplica. Dar cei mai mari regi de pe pământ, în deplina lor măreție și tărie, îmbrăcați în hainele celor mai aprigi terori, nu sunt decât niște bieți viermi prăfuiți prin comparație cu Marele și Atotputernicul Creator și Împărat al cerului și pământului. Doar atât pot face ei, atunci când sunt în culmea furiei lor. Toți regii de pe pământ sunt înaintea lui Dumnezeu ca niște lăcuste, ei sunt nimic și chiar mai puțin decât nimic. Atât dragostea cât și mânia lor sunt vrednice de dispreț. Mânia marelui Rege al regilor este atât de mult mai groaznică decât a acestora, după cum măreția Lui este cu mult mai mare. Luca 12:4-5 spune „*Vă spun vouă, prietenii mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți*”.

În al doilea rând - Furia mâniei lui Dumnezeu este lucrul la care sunteți voi expuși. Citim adesea din Scriptură despre furia lui Dumnezeu, precum în Isaia 59:18 – „*El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivitilor*

Săi mânia". De asemenea, Isaia 66:15 spune: „*Căci iată, Domnul vine într-un foc, și carele Lui sunt ca un vârtej; Își prefăce mânia într-un jăratec, și amenințările în flăcări de foc*". Și tot așa în multe alte locuri din Scriptură. Astfel citim despre furia lui Dumnezeu în Apocalipsa 19:15, unde citim despre „*teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu*". Cuvintele folosite aici sunt din caleafară de îngrozitoare: dacă ar fi scris doar "mânia lui Dumnezeu", cuvintele ar fi implicat sensul de înspăimântare infinită, însă aici nu scrie astfel, ci scrie „*furia și mânia lui Dumnezeu*": furia lui Dumnezeu! Mânia aprinsă a lui Iehova! O, cât de groaznică trebuie să fie aceasta! Cine ar putea exprima sau concepe pe deplin ceea ce semnifică în adevăr aceste expresii? Dar exprimarea nu se oprește aici, ci spune „*furia și mânia atotputernicului Dumnezeu*". Ca și cum ar urma o manifestare extraordinară a puterii Sale nelimitate, prin revărsarea furiei și mâniei Lui. Este ca și cum atotputernicia Sa s-ar dezlănțui înfuriată, după cum oamenii își dezlănțuie uneori cu toată puterea furia, în mânia lor. O, dar care vor fi consecințele într-o astfel de situație? Ce va fi cu bietul vierme împotriva căruia va fi dezlănțuită această mânie? Măinile cui ar putea fi puternice atunci? Și care va fi acea inimă care va putea suporta această mânie? În ce adânc de mizerie îngrozitoare, de neconceput și neexprimat trebuie să se scufunde biata creatură care va experimenta acestea!

Luați aminte la aceste lucruri, voi, cei care sunteți prezenți aici, și care rămâneți totuși într-o stare neregenerată! Luați aminte la faptul că Dumnezeu își va manifesta mânia cu furie, și aceasta implică faptul că El își va dezlănțui mânia fără nici un pic de milă. Atunci când Dumnezeu va vedea starea voastră inexprimabilă și chinurile voastre de departe disproporționate cu puterea voastră, și când va vedea cum sufletele voastre mizerabile vor fi zdrobite și se vor scufunda ca într-o întunecime fără fund, El nu va avea nici un pic de compasiune pentru voi, nu se va abține de la a duce până la capăt mânia Sa, și nici nu își va slăbi măcar mâna împotriva voastră. Nu va avea nici un fel de milă sau stăpânire, și nici nu își va opri vântul Său aspru. Nu va ține cont de bunăstarea voastră, și nici nu va fi deloc îngrijorat ca nu cumva să suferiți prea mult, în nici un alt fel decât atâta cât voi să nu suferiți mai mult decât o cere dreptatea. Nimic nu va fi înfrânat pe motivul că ar fi prea mult pentru ca voi să puteți suporta. Ezechiel 8:18 spune: *„De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă, și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta”*. În clipa aceasta, Dumnezeu este gata să se îndure de voi. Astăzi este ziua îndurării. Acum este momentul când puteți să strigați, fiind încurajați că veți obține îndurare. Căci atunci când ziua îndurării a trecut, cele mai lamentabile și mai jalnice ale voastre strigăte vor fi în zahar. Atunci veți fi pierduți pe deplin și aruncați departe de Dumnezeu, fără să se țină

cont de starea voastră actuală. Dumnezeu nu va avea la ce să vă folosească altfel decât să vă arunce să suferiți mizeria, stare în care veți rămâne continuu, fără sfârșit. Căci veți fi niște vase ale mâniei pregătite pentru distrugere, iar pentru aceste vase nu va exista altă utilizare decât să fie umplute cu mânie. Dumnezeu va fi atât de departe de a-I fi milă de voi atunci când veți striga către El, căci este scris că nu va face decât să râdă și să își bată joc de voi (Proverbe 1:25-32).

Cât de groaznice sunt aceste cuvinte din Isaia 63:3, cuvintele marelui Dumnezeu: *„Eu singur am călcat în teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el”*. Probabil că nu putem să găsim cuvinte care să exprime lucruri mai groaznice decât acestea: disprețul, ura și furia mâniei. Când veți striga către Dumnezeu să se îndure de voi, El va fi atât de departe de la a vă acorda îndurare în situația voastră jalnică și chiar în a vă lua în seamă ori a vă face vreo favoare, căci în loc de acestea, tot ceea ce va face El va fi să vă strivească sub picioarele Sale și mai mult. Și deși El va ști că nu veți fi în stare să suportați greutatea atotputerniciei Sale îndreptată asupra voastră, totuși El nu va lua în seamă acest lucru, ci vă va strivi sub picioarele Sale fără milă până când va face să țâșnească sângele vostru și va stropi și păta veșmintele

Sale cu el. Nu doar că vă va urî, ci vă va disprețui la maximum. Nici un loc nu va fi atunci potrivit pentru voi, ci doar sub picioarele Sale, spre a fi călcați ca și noroiul străzilor.

În al treilea rând – Nenorocirea la care voi sunteți expuși este aceea pe care Dumnezeu o va dezvălui astfel încât să demonstreze ce reprezintă mânia lui Iehova. Dumnezeu a intenționat potrivit inimii Sale să arate îngerilor și oamenilor excelența dragostei Sale, dar în același timp și grozăvia mâniei Lui. Uneori regii pământești vor să demonstreze cât de groaznici sunt în mânia lor, și fac aceasta executându-i pe cei care îi provoacă cu pedepse extreme. Nebucadnețar, acel monarh puternic și arogant al imperiului caldeean, a vrut să își demonstreze mânia atunci când s-a înfuriat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și astfel a poruncit ca acel cuptor de foc să fie încins de șapte ori mai mult decât până atunci. Și fără îndoială că mânia regelui atinsese cel mai înalt nivel pe care omul și l-ar putea imagina. Dar marele Dumnezeu vrea de asemenea să își demonstreze mânia și să își preamărească puterea Sa extraordinară și maiestatea Sa înfricoșătoare supunându-și vrăjmașii la suferințele extreme. Romani 9:22 spune „*Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire?*” Și văzând că

acesta este planul Său și ceea ce El a hotărât, pentru a demonstra cât de groaznică este furia, înverșunarea și mânia neamestecată și nestăpânită a lui Iehova, El va și pune în aplicare acestea. Va fi ceva groaznic să fii martor la ceea ce El va duce la sfârșit și va împlini în acest sens. Când Dumnezeu cel mare și mânios S-a ridicat și a declanșat răzbunarea Sa înfricoșătoare asupra păcătosului nenorocit, și când mizerabilul acesta va suferi greutatea infinită și puterea indignării lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va chema întreg universul să vadă maiestatea Sa înfricoșătoare și puterea Sa măreață ce va fi arătată în aceasta. Isaia 33:12-14 spune *„Popoarele vor fi ca niște cuptoare de var, ca niște spini tăiați care ard în foc. „Voi, cei de departe, ascultați ce am făcut! Și voi, cei de aproape, vedeți puterea Mea!” Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” „Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?””*.

Astfel va fi cu voi toți aceia care sunteți neconvertiți, dacă veți continua să rămâneți așa. Puterea infinită, maiestatea și grozăvia Dumnezeului atotputernic vor fi amplificate împotriva voastră, în forța de nedescris a chinurilor la care veți fi supuși. Veți fi chinuiți în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului, și în acea stare de suferință, cetățenii glorioși ai cerului vor veni și vor privi spectacolul îngrozitor, astfel ca ei să vadă ce înseamnă

mânia și furia Celui Atotputernic. Și când vor fi văzută aceasta, ei vor cădea la pământ și vor adora acea măreață putere și maiestate. Isaia 66:23-24 spune: *„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, -zice Domnul. Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri, și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură”*.

În al patrulea rând - Mânia aceasta este veșnică. Va fi îngrozitor să suferiți această furie și mânie a lui Dumnezeu chiar și pentru o clipă, însă veți fi nevoiți să o suferiți pentru toată veșnicia. Această stare de mizerie oribilă și insuportabilă nu va avea sfârșit. Atunci când veți privi înainte, nu veți vedea decât o veșnicie lungă, fără margini, care va înghiți gândurile voastre și care vă va uimi sufletele, și astfel veți fi într-o stare de disperare absolută de a găsi eliberarea în orice modalitate imaginabilă, vă veți uita în van după orice sfârșit, orice vindecare și orice pic de odihnă, dar în van. Veți ști cu siguranță ceea ce veți avea de îndurat o lungă perioadă, milioane și milioane de ani, luptându-vă și zbătându-vă cu această răz bunare fără milă și atotputernică. Și apoi după veți fi petrecut atâta timp în acest fel, veți ști că totul nu a fost decât o clipă față de ceea ce vă rămâne înainte. Pedepsa voastră va fi cu siguranță infinită. O, cine poate exprima în cuvinte starea sufletului în astfel de situație! Tot ceea ce putem spune nu

decât să fie o reprezentare foarte slabă și neputincioasă, inexpressivă și inimaginabilă a ceea ce se va întâmpla, pentru că „*cine ia seama la tăria mâniei Tale?*” (Psalmul 90:11).

Cât de înfricoșătoare este starea acelor care oră de oră și zi de zi sunt în pericol de a fi expuși la această mare mânie și la această nenorocire infinită! Aceasta este situația groaznică a fiecărui suflet din această adunare, care nu a fost născut din nou, oricât de morală, strictă, sobră și religioasă ar fi. O, de ați lua seama la aceasta, fie că sunteți tineri sau bătrâni! Am motive să cred că în această biserică sunt multe persoane care ascultă acum acest discurs, dar care vor fi de fapt parte a acestei nenorociri pentru toată veșnicia. Nu știm cine sunt acele persoane, sau pe ce locuri stau ei acum, sau ce gândesc în clipele acestea. E posibil ca lor să le meargă bine acum și să asculte toate acestea fără a se deranja prea mult. Ei își închipuie și se amăgesc singuri crezând că nu ei sunt acele persoane la care fac eu referire, și spunându-și în sinea lor că ei vor scăpa. Și ce lucru groaznic să știm că în toată această adunare există chiar și o singură persoană care va fi atinsă de această nenorocire! Ce privire groaznică ar fi să știm cine este acea persoană! Cum ar trebui atunci ca întreaga adunare de aici să plângă și să strige amarnic către cer pentru acea persoană! Dar vai, în locul unei persoane, oare cât de mulți își vor aminti acest discurs în iad? Și ar fi de mirare dacă unii

care sunt acum prezenți nu vor fi în iad în scurt timp, înainte chiar de sfârșitul acestui an. N-ar fi nimic surprinzător dacă anumite persoane care ocupă azi locurile pe scaun în această casă de rugăciune fiind sănătoși, tăcuți și siguri, mâine dimineață să fie acolo, în iad. Aceia dintre voi care perseverați până la sfârșit într-o stare lumească, crezând că veți fi ținuți departe de iad multă vreme, veți fi acolo în scurtă timp! Condamnarea voastră nu întârzie, ci va veni rapid și probabil foarte brusc pentru mulți dintre voi. Și ar trebui să vă mirați că nu sunteți deja în iad. Fără îndoială că în cazul unora pe care i-ați văzut printre voi și i-ați cunoscut, care nu au meritat niciodată iadul mai mult decât voi, și care au atunci păreau că sunt vii ca și voi, situația lor este acum fără speranță. Ei strigă acum din nenorocirea extremă, într-o disperare desăvârșită. Dar iată că voi sunteți acum pe tărâmul celor vii, aici, în casa lui Dumnezeu, și aveți posibilitatea de a căpăta mântuirea. Ce n-ar da acele suflete nenorocite, blestemate și fără speranță să aibă măcar pentru o zi astfel de oportunitate de care voi azi vă bucurați!

Și voi aveți acum o oportunitate extraordinară, o zi în care Hristos a deschis larg ușa îndurării Sale, o zi în care El stă în ușă chemând și strigând cu voce tare către bieții păcătoși. O zi în care mulți se apropie de El și se străduiesc să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Zilnic au venit mulți de la est, vest, nord și sud, și mulți erau în aceeași condiție

mizerabilă în care și voi vă găsiți acum, dar acum ei sunt într-o stare fericită, cu inimile umplute de dragoste pentru El, Cel care i-a iubit și i-a spălat de păcatele lor în propriul Său sânge. Aceștia acum se bucură în speranța slavei lui Dumnezeu. Cât de îngrozitor trebuie să fie când veți fi abandonați într-o astfel de zi! Să vezi pe atât de mulți sărbătorind, în timp ce tu ești în suferință și pierzare! Să vezi atâția bucurându-se și cântând din inimă, în timp ce tu nu ai decât motive de regret în inima ta și să urla de durere sufletească! Cum poți să stai liniștit chiar și o clipă aflându-te într-o astfel de stare? Nu sunt sufletele voastre la fel de prețioase ca și sufletele celor ce locuiesc în Suffield (o localitate învecinată – n.n.), unde se întorc pe zi ce trece tot mai mulți la Hristos?

Nu sunt oare mulți aici care au trăit îndelungat pe pământ, dar care nu sunt azi născuți din nou și astfel ei sunt străini casei lui Israel; care nu au făcut nimic altceva de când s-au născut decât să își strângă comori de mânie pentru ziua mâniei lui Dumnezeu? O, domnilor, situația în care voi vă găsiți acum este în mod special foarte periculoasă. Vina voastră și împietrirea inimilor vă sunt foarte mari. Nu vedeți cum persoane de vârsta voastră mor și sunt pierdute, în mijlocul vremurilor remarcabile de milă și libertate de la Dumnezeu? Este nevoie să vă exa-

minați pe voi înșivă și să vă treziți complet din somn, pentru că nu veți putea suporta furia și mânia Dumnezeului infinit.

Iar voi, tineri și tinere, veți neglija voi oare această prețioasă vârstă de care vă bucurați acum, când atât de mulți alții renunță la toate deșertăciunile tinerești și vin la Hristos? Voi aveți în mod special o oportunitate extraordinară acum. Dar dacă o veți neglija, în curând se va întâmpla cu voi la fel ca și cu alte persoane care și-au cheltuit în păcat toate aceste zile prețioase ale tinereții, iar acum au ajuns într-o stare înfricoșătoare de orbire și împietrire spirituală.

Iar voi, copiilor care nu sunteți convertiți, nu știți voi oare că veți merge în iad să suferiți mânia îngrozitoare a aceluia Dumnezeu care este acum mânios pe voi zi și noapte? Vă veți mulțumi voi să fiți copii ai satanei, când atâția alți copii de pe pământ sunt convertiți și devin copiii sfinți și fericiți ai Regelui regilor?

Și fie ca oricare dintre voi este încă fără Hristos și atârând deasupra gropii iadului, fie că este bătrân sau bătrână, în floarea vârstei, tânăr ori copilaș, să ia în seamă acum chemarea răsunătoare a Cuvântului și a providenței lui Dumnezeu.

Acest an al îndurării Domnului, această zi de mare favoare pentru unii, va fi fără îndoială o zi de răzbunare extraordinară pentru alții. Inimile oamenilor se împietresc și vina lor crește într-o zi ca aceasta dacă ei își neglijează sufletele și nu a fost niciodată un pericol atât de mare pentru astfel de persoane decât să fie abandonate în împietrirea inimii lor și în orbirea minții lor. Dumnezeu pare că acum își adună în grabă pe aleșii Săi din toate colțurile pământului, și probabil cea mai mare parte a adulților care vor fi salvați dintotdeauna, vor fi salvați într-un timp foarte scurt. Și aceasta are ca rezultat o mare revărsare a Duhului, ca în zilele apostolilor pentru evrei. Cei aleși vor fi mântuiți, iar ceilalți vor fi orbiți. Dacă aceasta din urmă este situația voastră, veți fi chiar în această zi blestemați pentru veșnicie, și veți blestema ziua când ați fost născuți să vedeți în zadar o astfel de vreme a revărsării Duhului lui Dumnezeu. Și vă veți dori să fi murit și să fi mers în iad fără a vedea această zi. Acum fără îndoială că este ca și în zilele lui Ioan Botezătorul, cu securea înfiptă în mod extraordinar la rădăcina pomilor. Și orice copac care nu aduce roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.

De aceea, fiecare dintre voi care sunteți departe de Hristos acum, treziți-vă și fugiți de mânia care va veni. Mânia Dumnezeului atotputernic atârnă acum fără îndoială peste o mare parte din această adunare: fiecare dintre

voi să fugă din Sodoma. **Grăbiți-vă și scăpați-vă viețile, scăpați la munți, ca să nu pieriți** (Geneza 19:17).